

There is a crack in everything, hoorden we zojuist, in het nummer van Cohen.

Deze zin komt ook voor in een oud verhaal over **een man die zijn been** verloor. Hij trok zich terug in een klooster en daar ging hij tekenen, om zijn verlies te verwerken: hij tekende gebarsten vazen.

Na verloop van tijd kwam hij tot steeds grotere acceptatie van zijn leven zoals het nu was en kreeg hij innerlijke rust. Maar de voorwerpen die hij tekenden werden niet perfect: hij bleef beschadigde, en gebarsten vazen tekenen.

Na een vraag van zijn leermeester, of hij zich tot niet zo geheeld voelde, als hij anderen wilde doen geloven antwoordde hij. Jazeker wel, maar door die barst komt het licht naar binnen!

Terug naar het door Grietje gelezen Paasevangelie, zoals Johannes het beschrijft. De **vrouwen en Petrus** zijn op de vroege morgen op pad gegaan naar het graf van Jezus. Wat ze aantreffen is iets heel anders dan wat ze hadden verwacht. Jezus woorden hadden ze nog niet begrepen. En ook **de symbolische** taal van zijn woorden bij het breken van het brood en delen van de wijn bij het laatste Paasmaal, was voor hen nog een **mysterie geweest**. Maria is de eerste getuige van de opgestane Heer en ze mag, hoe bijzonder, als vrouw de eerste zijn die het goede nieuws verteld aan de andere leerlingen.

Een en al vreugde en opluchting ? Aan de ene kant wel, maar toch... de situatie wordt niet meer zo als dat ie was voor die lijdensweg van Jezus, het verraad, de kruisiging..., het onbezorgde is er van af. Hoe heeft zo iets kunnen gebeuren ? **Hoe hebben zij kunnen handelen, zoals ze hebben gedaan ?** In slaap vallen op het belangrijkste moment, hem verraden, verloochenen, hem niet op zijn woord vertrouwen.

Langzaam maken de leerlingen kennis met de opgestane Heer en begint de boodschap tot hen door te dringen, hij is weer onder hen, maar anders, geen levend lijk is hij, maar een nieuwe gedaante, een nieuwe schepping.

Meestal stopt op Pasen de lezing een paar verzen eerder dan we nu hebben gedaan. Nu lezen we niet alleen over het begin van die lange, wonderlijke dag, maar ook over het eind.

Nadat op die avond Jezus weer is verschenen en hij zijn vrienden vrede wenst, raken ze pas echt overtuigd dat het echt waar is, **als hij de wonden in zijn handen en zijn zij laat zien.**

Jezus wordt herkend omdat hij geleden heeft. Nog iets later komt Thomas, en hij kan het pas geloven, als hij Jezus zijn verwondingen echt mag voelen, hij moet hem aanraken om zich te laten overtuigen.

Ook de opgestane Heer is gewond, de mens Tomas is niet meer alleen in zijn lijden en zijn pijn. Dé mens, u, jij, en ik, we zijn niet meer alleen met onze barsten. De pijn is er, ook na de opstanding, in ieders leven, op deze wereld.

Juist in het ervaren van lijden zijn we heel dicht bij Jezus. Menselijk lijden, is Goddelijk lijden. Jezus lijden is ons lijden.

Hoe moeilijk is het om je pijn, om je eigen barst te aanvaarden, je eigen tekortkomingen onder ogen te durven zien, want, als we eerlijk zijn naar ons zelf, dan weten we dat we allemaal wel ergens een barst hebben: de barst van de teleurstelling, van het verdriet om een groot gemis, van de spijt, van iets dat niet gelukt is, van de lichamelijke pijn of de zorgen.. van een onvervuld verlangen....., een boosheid die we maar niet kwijt kunnen raken..

Maar als je durft te kijken naar Jezus wonden, opent zich een weg om het licht te zien schijnen door die barst. Je bent niet alleen, nooit..... hij kent je lijden. Het licht schijnt door die barst heen, en dat geeft nieuwe kansen, mogelijkheid tot nieuw leven.

De bekende **heilige Sint Maarten** wordt in een legende bezocht door Satan, die net doet alsof hij Christus is.

Maar Sint Maarten is wel wijzer, daar is ie ook heilig voor, en hij vraagt aan Satan of hij zijn wonden kan laten zien? Satan valt door de mand. *Ook Sint Maarten kan niet geloven in een Jezus die de tekenen van zijn lijden niet met zich meedraagt.*

In een volwassen geloof mag plek zijn voor pijn, twijfel en een gevoel van godverlatenheid. Om die volwassenheid te bereiken, denk ik, hebben we een heel leven of langer nodig, als ik tenminste naar mezelf kijk. Ieder van ons worstelt af en toe of regelmatig met de vraag: waarom dan?

De Tsjechische filosoof en theoloog Halik, die het inmiddels verschillende boeken heeft geschreven zegt het zo:

Ik ben het op bijna alle punten met atheïsten eens, maar op een punt niet: ze zeggen dat God niet bestaat, maar het probleem is, dat ze geen geduld hebben om op God te wachten.

Halik spreekt over de wonden, over contact maken met onze eigen pijn en met de pijn van de wereld. Hoop houden, en geduld hebben, is zijn boodschap.

Dat is niet hetzelfde als optimisme. Lijden is niet een probleem dat we snel even op kunnen lossen, maar ook leven met lijden is, hoe zwaar ook, waardevol leven.

Er zullen altijd pijn en wonden zijn, of we die persoonlijk ervaren als de barst in ons eigen leven, of als we naar de wereld kijken.

Het leven is zelden perfect. Dat die barst je leven ook kan verdiepen en mooier en rijker maken, dat is een lange weg. De weg naar de opstanding, die via de Dolorosa naar de Paasheuvel leidt. Goede Vrijdag blijft doorklinken in Pasen, dat gebeurde in de hof van Getshemane, als de leerlingen ontdekken dat Jezus toch leeft, met zijn geschonden lichaam en dat gebeurt nog altijd, ook hier en nu bij ons.

Het nummer van Leonard Cohen begint met: Begin opnieuw! Het is nog geen vrede, de vredesduiven zullen niet vrij rond blijven vliegen maar weer gevangen worden. Maar er is genoeg reden om steeds weer opnieuw te beginnen. De grote klokken van de Notre Dame en van de Pieltsjerke zullen niet verstommen, de dood heeft het laatste woord niet. God heeft geduld met ons, met deze wereld, Jezus lijden en zijn overwinning bieden nieuw perspectief. Halleluja, de Heer is waarlijk opgestaan. Amen.